

Sygn. akt II CSK 675/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. M.

przy uczestnictwie H. U., B. K., A. K., M. K., A. P., T. P., I. W., E. W., K. U., J. K.
i A. O.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania J. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 26 października 2010 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki postępowania J. K. wniesioną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 października 2010 roku (III Ca [...]) zważyć należy, co następuje.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, a nadto jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozpatrywanej sprawy (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Wywód ten

powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Istotne zagadnienie prawne sprowadza się, zdaniem skarżącej, do tego, czy w świetle zasady uczciwego procesu możliwe jest zakończenie postępowania apelacyjnego orzeczeniem, którym Sąd odrzuca apelację jednego uczestnika postępowania i merytorycznie rozpoznaje apelację innego uczestnika postępowania i czy w takiej sytuacji Sąd powinien rozpoznać zarzuty zawarte w odrzuconej apelacji podzielane przez uczestnika, którego apelacja nie została odrzucona. Tak sformułowane kwestie nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w przedstawionym wyżej rozumieniu, wymagającego wypowiedzi Sądu Najwyższego o walorze ogólnym i oderwanym od realiów rozpoznawanej sprawy, co oznacza, że przytoczona przesłanka przedsądu nie została spełniona.

Skarżąca nie wykazała także, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Takiego wyvodu skarżąca nie przedstawiła, ograniczając się do wskazania na zaistniałe, jej zdaniem, uchybienia Sądu Okręgowego skutkujące wadliwym odrzuceniem apelacji wnioskodawcy A. M., błędną ocenę zgłoszonych przez nią w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wniosków co do sposobu zniesienia współwłasności, a także błędną ocenę wartości dzielonej nieruchomości. Podnieść przy tym należy, że zarzuty te zdezaktualizowały się na skutek uchylenia postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

Z dnia 26 października 2010 roku o odrzuceniu apelacji A. M., przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji uzupełniającego postępowania dowodowego, rozpoznania przez ten Sąd zarzutów i wniosków apelacji wniesionej przez A. M. i wydania przez Sąd Okręgowy w Ł. postanowienia z dnia 6 lutego 2013 roku (III Ca [X.]).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]